

det jo alt i Juni d. N., medens Fællesudvalget endnu forhandlede, tilstrækkelig „konstateret“, at det vilde bortfalde ved den midlertidige Finantslov, da det ikke fandtes opført paa det Finantslovsforslag, hvortil denne henholdt sig (jfr. hvad der herom under 3die Behandling af den midlertidige Bevilningslov den 29de Juni 1881 — altsaa forinden Fællesudvalgets Oplosning — udtaltes af Folkethingetsmanden for Veile Amts 2den Kreds [Berg] Sp. 5746). Da nu derhos Rigsdagens Medlemmer overhovedet først ved Omdelingen af Finantsudvalgets Betænkning den 24de Februar 1882 fik nærmere Oplysning om Anvendelsen af den midlertidige Finantslov, var der altsaa siden Fællesudvalgets Afslutning lige til Slutningen af Februar 1882 ikke „konstateret“ et eneste Moment, som kunde antages at ville bevæge Landstinget til at gjøre „de fornødne Indrømmelser“ overfor Folkethingets „urokkelige Standpunkt.“ Hvorvidt der paa et saa sent Tidspunkt som i Marts 1882 kunde være naaet til en ordinær Finantslov ved Gjenoptagelse af Forhandlingerne herom, anser Mindretallet det nu for orkesløst at anfille Gissninger over. Det skal derfor indskrænke sig til at bemærke, at den Skade, som „en lang Række af større og mindre Statsinteresser“ har maattet lide ved, at der ingen ordinær Finantslov udkom, formentlig kun for en meget ringe Del vilde blive afhjulpen ved, at der omtrent paa Finantsaarets sidste Dag — eller sandsynligvis endog derefter — var bleven vedtaget en Finantslov, og at dette Gensyn derfor neppe kan antages at have villet udøve nogen væsentlig Indflydelse paa de to Things Billighed til gjenfærdig at imødekomme hinanden. Hvor meget derfor Mindretallet end for sit Bedkommende kan være enig med Flertallet i, at det vilde have været ønskeligt, at der var bleven vedtagen en ordinær Finantslov for 1881—82 endog paa et temmelig sent Stadium, maa det dog efter Flertallets ovenfor fremsatte Forstikring om, at dets Standpunkt var urokkeligt, anse det for utvivlsomt,

at nye Forhandlinger vilde have givet samme Resultat som i April, og Mindretallet finder derfor efter den anførte Udtalelse af Flertallet ingen Anledning til at tiltræde dets første Indstilling.

Overfor den foreliggende Statsrevisionsbetænkning i dens Helhed, som Flertallets anden Indstilling gjælder, udtaler dette, at den midlertidige Finantslovs Ord „ikke lettelig kunne tilstede mere end een Opfattelse.“ Heri kan Mindretallet for saa vidt give Flertallet Ret, som der ogsaa efter dets Formening kun kan være Tale om at forstaa Lovens Ord paa een Måde; men faktisk lader det sig ikke nægte, at der foreligger to modstaaende Opfattelser, af hvilke den ene alt er bleven godkendt af den ene Del af Lovgivningsmagten, Landstinget. Desuagtet slutter Flertallet sig til den af de Herrer Statsrevisorer Høgsbro og Hørup forsægtede, af Landstinget forfæstede, Opfattelse. Mindretallet maa i alt Væsentligt slutte sig til Landstingets Opfattelse, og anser den af de nævnte to Statsrevisorer forsøgte Fortolkning, for saa vidt den vil hæbde, at det er det foregaaende Mars Finantslov, der afgiver den egentlige Norm for Udgifternes Afholdelse, for at være i den Grad kunstig og vilkaarlig, at den strider imod de almindeligste Lovfortolkningsregler. Den simple og naturlige Forstaaelse af den midlertidige Finantslovs Ord, at Regjeringen bemyndiges „til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finantsloven for bemeldte Finantsaar, der er fremlagt paa Rigsdagen, ikke overstrides“, synes ikke at kunne være anden end den, at de efter de hidtil gjældende Regler løbende Udgifter ere bevilgede med det til det paa gjældende Formaalets Omraade efter Omstændighederne nødvendige Beløb, dog ikke udover de i Finantslovsforslaget opførte Summer. Thi det Samme er i Virkeligheden den almindelig gjældende Regel for Forstaaelsen af de ordinære Finants-